

Kız ve Küçük Vikunya

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Küçük Vikunya

Ebru Mina TOMURCUK

Maya, dağların gökyüzüne değdiği Andes'in eteklerindeki bir köyde yaşıyordu. Kulakları kapatan kırmızı bir şapka ve büyükannesinin ördüğü hardal sarısı bir kazak giyiyordu. Her gün zirveleri izler ve onların hangi sırları sakladığını merak ederdi. 'Bir gün yükseklerle tırmanıp kendim göreceğim,' dedi annesine. Koyu renk gözleri merakla parlıyordu.

Parlak bir sabah Maya dağ yoluna koyuldu. Hava inceldi ve soğudu, yanakları pembelendi. Hafifçe salınan yumuşak otları gördü ve bir derenin şırıldadığını duydu. Aniden bir hareket dikkatini çekti. Bir kayanın arkasında, dizinden yüksek olmayan küçük bir vikunya duruyordu. Altın kahverengi tüyleri rüzgârda kabarıyordu ve boynunda kırmızı bir ip tasma vardı.

Vikunya kaçmadı. Başını yana eğdi ve büyük, koyu gözleriyle Maya'ya baktı. 'Merhaba,' diye fısıldadı Maya. 'Ben Maya. Sen kimsin?' Vikunya bir adım yaklaştı. Beyaz göğsünü ve uzun, ince boynunu fark etti. 'Sana Pichi diyeceğim,' dedi yumuşak bir sesle. Pichi küçük kulaklarını oynattı ve gülümsüyor gibiydi. Maya içinde sıcak bir parıltı hissetti.

Pichi, Maya'yı yüksek ayirlardan geirdi. 'Burası benim yuvam,' der gibiydi vikunya. 'Yemek iin taze ota ve imek iin temiz suya ihtiyacım var.' Maya yeşil ot k melerini ve pırıl pırıl dereyi g rd . 'Ve koşmak iin geniř aık alanlara,' diye ekledi, Pichi'nin zarife sırayışını izleyerek. R zg r ıslık alıyordu ve dağlar evrelerinde dimdik ve gururla duruyordu.

Maya, Pichi'yi uzun ve tatlı otlarla dolu bir yamaca kadar izledi. 'Buradaki otlar yumuşak ve taze,' dedi, onlara dokunarak. Pichi mutlulukla otladı. 'Ama ya otlar yok olursa?' diye merak etti Maya. Etrafına baktı ve bazı kuru, çıplak yerler gördü. 'Bu çayırı korumalıyız,' diye düşündü. 'Vikunyaların hayatta kalmak için ona ihtiyacı var.' Pichi sanki onaylıyormuş gibi eline burnunu dayadı.

Sonra Pichi, Maya'ya düz taşların üzerinden köpüren berrak bir dere gösterdi. 'Temiz su çok önemli,' dedi Maya. Ellerini çanak yapıp bir yudum aldı. Soğuk ve tatlıydı. 'Hayvanlar da buradan içiyor,' diye fark etti. 'Su kirlenirse herkes zarar görür.' Küçük balıkların hızla yüzdüğünü ve böceklerin su yüzeyinde kaydığını gördü. 'Dereleri temiz tutmalıyız,' diye söz verdi.

Pichi açık çayırda koştu, küçük toz bulutları kaldırdı. 'Koşmak ve oynamak için alana ihtiyacın var,' diye güldü Maya. Vikunyanın peşinden koştu, botları yumuşak zeminde takırdıyordu. 'Geniş açık alanlar yaşam alanının bir parçası,' dedi. 'Ne çitler, ne binalar—sadece özgürlük.' Pichi sıçradı ve döndü, narin bacakları bir dansçınıninki gibi hareket ediyordu.

Güneş batmaya başladığında Maya eve gitmesi gerektiğini biliyordu. 'Geri geleceğim, Pichi,' dedi. 'Ve arkadaşlarıma senden bahsedeceğim.' Pichi büyük gözlerini kırptı ve burnunu eline değdirdi. 'Yuvana sahip çıkacağız,' diye fısıldadı Maya. Akıllı fikirlerle dolu, patikadan aşağı aceleyle indi. Dağlar solan ışıktaki turuncu ve pembe parlıyordu.

Ertesi gün okulda Maya arkadaşlarına Pichi'den bahsetti. 'Bir vikunya!' dedi Tomas, yeşil gözleri fal taşı gibi açılmıştı. 'Gerçekten mi?' Dalgalı kahverengi saçlarını yüzünden itti. 'Onu görmek istiyorum!' Luz ellerini çırpı, kıvrıcık topuzu zıpladı. 'Vikunyaları severim!' diye ciyakladı. 'Ama neden korunmaya ihtiyacı var?' Maya gülümsedi. 'Size göstereyim,' dedi.

Maya çubuklar, taşlar ve yosun topladı. 'Dağ yaşam alanının bir maketini yapacağız,' diye açıkladı. Tomas bir kaşını kaldırdı. 'Bir maket mi? Bu nasıl yardımcı olacak?' 'Herkesin vikunyalara neye ihtiyacı olduğunu görmesini sağlayacak,' dedi Maya. Tepeleri taşlarla, dereyi mavi kâğıtla yerleştirdi. 'Tepeleri ben boyarım,' diye önerdi Tomas, birden heyecanlanarak. Luz hevesle başını salladı.

Bütün öğleden sonra çalıştılar. Maya kilden ve yosundan tepeler şekillendirdi, Tomas onları yeşil ve kahverengiye boyadı. Luz narin bacaklı ve uzun boyunlu küçük kil vikunyalar yuvarladı. 'Temiz suyu unutma,' dedi Maya, dere için parlak mavi bir kurdele yerleştirerek. 'Ve açık alanları,' diye ekledi Tomas, tepeler arasında geniş boşluklar bırakarak. 'Bu gerçek dağa benzemeye başladı!'

Maket bitince Maya, Pichi'nin kırmızı ip tasmaını nazikçe bir kıl vikunyanın üzerine koydu. 'Artık herkes görebilir,' dedi. 'Vikunyaların ota, suya ve alana ihtiyacı var.' Luz küçük vikunyaları saydı. 'Onlar bir aile!' dedi. Tomas sırttı. 'Şimdi anladım. Dağları korursak onları da koruruz.' Maya başını salladı. 'Ve başkalarına da anlatmalıyız.'

Ertesi gün maketi sınıflarına gösterdiler. Maya her parçayı açıkladı: yemek için ot, su için dere, koşmak için açık tepeler. 'Dağ yaban hayatı özeldir,' dedi. 'Ona özen göstermeliyiz.' Öğretmenleri gülümsedi. 'Harika bir yaşam alanı maketi yapmışsınız,' dedi. 'Hepimize bir şey öğretiyor.' Çocuklar alkışladı ve tezahürat yaptı.

Tomas ayağa kalktı. 'Senden şüphe ettiğim için üzgünüm, Maya,' dedi. 'Bu maket gerçekten yardımcı oluyor.' Luz elini kaldırdı. 'Bir söz verebilir miyiz?' diye sordu. 'Vikunyaları ve yuvalarını korumaya söz verelim,' dedi Maya. Herkes ellerini kaldırdı. 'Söz veriyoruz!' diye bağırdılar. Küçük kil vikunyalar dağ maketlerinden gülümsüyor gibiydi.

O hafta sonu Maya yüksek dağlara döndü. Pichi derenin yanında bekliyordu. 'Arkadaşlarım yardım etmeye söz verdi,' dedi Maya. 'Otları taze, suyu temiz tutacağız.' Pichi yanağına burnunu dayadı. Maya gurur duydu. Küçük eylemlerin bile büyük fark yaratabileceğini biliyordu. Rüzgâr otların arasından şarkı söylüyordu ve dağlar nöbet tutuyordu.

Maya mutlu bir kalple eve yürüdü. Dağ ekosistemlerinin sevgiyi ve korumayı hak ettiğini öğrenmişti. Vikunyalar, otlar, dereler—hepsi birbirine bağlıydı. Pichi'yi ve verdikleri sözü hep hatırlayacaktı. Ve insanlar önemsemediği sürece küçük vikunyanın zirveler arasında her zaman bir yuvası olacağını biliyordu. Son.